

Fausmų egzotika

2007
gegužė
birželis

BRONWYN JAMESON

LAUKINIS ZEINIS

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Bronwyn Jameson
LAUKINIS ZEINIS

Romanas

Versta iš Bronwyn Jameson, Zane: The Wild One, 2002

© Bronwyn Jameson, 2002

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Aušrinė Dapšienė ir Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Viskas vyko visai ne taip kaip kine. Vaizdas nesulėtėjo, kai padangos staiga ėmė slysti žvyru, o automobilį mėtyti iš vieno kelio krašto į kitą. Jos niekas nefilmavo dideliu planu, kai iš visų jėgų stengėsi nulaikyti vairą. Nebuvo ir pojūčio, kad laikas staiga sustojo. Jokių ypatingų minčių, jokių reikšmingų garsų ar judesių. Ir jokių *jeigu*.

Dar prieš akimirką Džulija neskubėdama važiavo įprastu keliu. Jau buvo maždaug pusiaukelėje tarp savo namų Plentyje ir sesers sodybos užmiestyje, kai prieš akis išniro šarkų pulkelis. Džulija staigiai pasuko vairą ir automobilį ėmė mėtyti. Ji blaškėsi, slydo ir grūmėsi, bandė išsilaikyti kelyje, bet galvoti nebuvo kada.

Atmerkusi akis šalia vieškelio Džulija išvydo kengūrą, liuoksinčią saulės išdegintoje žolėje. Pilkoji sustojo ir iškėlusį galvą uodė orą.

Va, jeigu tu man būtum pasipainiojusi, būtų reikėję labiau pasistengti.

Kengūra grakščiai stryktelėjo per tvorą ir dingo

iš akių. Džulija nepatenkinta savimi papurtė galvą. Juk daugybę kartų per vairavimo pamokas ją mokė, kad negalima staigiai sukti vairo pamačius gyvūną. Reikia sumažinti greitį, spustelėti garso signalą ir leisti jam ramiai pasišalinti.

Bet Džulija užsimerkė, numynė stabdį ir staigiai suktelejo vairą. Tik akimirka ir ji jau pakeleš griovyje.

Išties nemalonios aplinkybės. Ji mėgo grožėtis vaizdu nuo Kvilčio kalvos, todėl pasirinko šį šalutinį kelią. O šalutiniu jį vadino ne šiaip sau. Čia nedaug buvo... na, čia visiškai nesimatė pravažiuojančių automobilių.

Visgi jai pavyko išvengti rimtų sužalojimų. Atsargiai sujudėjo, pakrutino kojas, pasukiojo kaklą. Vieną po kito atplėšė pirštus nuo vairo ir, nors rankos bjauriai drebėjo, pavyko pasitaisyti akinius ir atsisegti saugos diržą.

Daugiau laiko prireikė atidaryti dureles. Pamėgino atsistoti, bet kojos neišlaikė ir ji susmuko. Ką gi. Viską galima įvertinti ir iš tokios padėties. Tiesą pasakius, iš čia puikiai matyti, kas buvo nutikę.

Automobilis *ilsėjosi* pakibęs ant kanalizacijos dangčio krašto. Jeigu vietoj mamos furgono ji būtų vairavusi tėvo mercedesą, dabar jis atrodytų tarsi į krantą išmestas banginis. Didžiulis ir nepajudinamas. Po variklio dangčiu kažkas kliuksėjo ir šnypštė. Matyt, bus prakiuręs radiatorius. Pažvelgusi įdėmiau Džulija suprato, kad dar ir priekinę padangą nuleido.

Bet galėjo būti ir blogiau. Juk Džulija beveik nenukentėjo, bent jau kol kas.

Kas žino, kaip jai dar klius, jei nenuvažiuos vakarienės pas seserį. Šantal siaubingai nemėgo nelyginių skaičių, o ką jau kalbėti apie dabartinę Džulijos padėtį. Tad jai būtina ištekėti. Tik bėda, kad nevaikšto ten, kur galima sutikti tinkamą vyrą. Todėl nuo Naujųjų metų Šantal ėmėsi misijos surasti Džulijai vyrą. O jei jau Šantal ką sumano, niekas jos nesustabdys.

Nebūtum galėjęs pasakyti, kad Džulija nevertino tokių pastangų. Ji žinojo, kad Šantal padarytų viską, kad tik sesuo būtų laiminga. Net jei reikėtų paminti savo pačios įsitikinimus. Tiesą pasakius, Šantal buvo tikra, kad santuoka atneša tik širdies

skausmą. Priešingai nei karjera, leidžianti išmėginti jėgas, kelianti kitų pagarbą ir teikianti pasitenkinimo.

Vis dėlto Džulija manė kitaip. Kartą ji jau buvo ištekėjusi. Ir, ko gero, dar tebebūtų, jei dėl Polo darbo juodu nebūtų išvažiavę į Sidnėjų, jeigu jai nebūtų buvę taip sunku išverti didmiesčio izoliaciją ir jei Polas nebūtų įsimylėjęs kitos moters.

Kaip sakoma, džiaugsme ir varge...

Nepaisant kilnių jos tėvų siekių, svaiginančios brolio ir sesers sėkmės, begalinių patarimų, esą ji galėtų daug daugiau pasiekti, Džulija troško vienintelio - vėl ištekėti. Ji norėjo turėti namus su sodu, o vaikai, tuo ji tvirtai tikėjo, užpildytų visus jos sielos kampelius.

Deja, šioje keblioje padėtyje svajonės niekuo negalėjo padėti. Laimei, kojos šiek tiek atsigavo. Jei dar pavyktų atsikratyti tų aukštakulnių, kuriuos pasiskolino iš kartu su ja gyvenančios draugės Kri. Ir tų kojinių bei apatinuko, lipte prilipusio prie kojų.

Pagaliau išsivadavusi ji nuėjo iki kelio vidurio ir

apsidairė, bet ne kažin ką tepamatė. Netoliese augo eukaliptai ir Džulija suprato, jog jai tikrai pasisekė, kad automobilis sustojo pakibęs ant to dangčio, nes už jo stovinti šimtametė tvora net dviračiui nebūtų buvusi rimta kliūtis. Aplinkui driekėsi pievos, ganėsi pavieniai gyvuliai, tolimon vinguriavo kelias, kuriuo dar prieš valandėlę važiavo. Priešais stovėjo senas apšiuręs ženklas, įspėjantis, kad čia prasideda Tobaru gamtos draustinis.

Pasiutimas! Atokesnę vietovę vargu ar rastum. Artimiausia sodyba tikriausiai už keleto mylių. Per dieną įkaitęs žvyras degino ir skaudžiai raižė padus. Mindžikuodama nuo kojos ant kojos ji svarstė, kuris veiksmų planas būtų pats kvailiausias: eiti tas kelias mylias basomis, tą patį atstumą nukeliauti su aukštakulniais ar kantriai laukti pagalbos.

Mintis staiga nutraukė nesiliaujantis įkyrus zvimbimas ir ji delnu pamėgino nuvyti musę, besisukančią virš galvos. Bet zvimbimas nesiliovė. Džulija giliai įkvėpė staiga supratusi, kad yra ir ketvirtas variantas.

Kvailiausia tai, kad ji visiškai užmiršo mamos automobilyje esantį telefoną.

Grįžusi prie mašinos išsitraukė zvimbiantį aparatą.

- Džulija? Kur, po galais, tu esi? - Šantal atrodė ne juokais įsiutusi. - Žinau, jog sakiau pusę aštuonių, bet juk įprastai atvažiuoji anksčiau, be to, noriu, kad pabaigtum tą nelemtą padažą. Gaminau tiksliai pagal tavo receptą, bet man...

- Klausyk, - Džulijai pavyko įsiterpti, - man nutiko bėda.

- Ar tu sveika?

- Taip, viskas gerai, tik automobilis...

- O Viešpatie, aplamdei mamos automobilį?

- Neaplamdžiau. Na, nesmarkiai, - ji vylėsi, kad sesuo patikės, juk tai nebuvo grynas melas. - Bet jis nebevažiuoja.

Džulija nupasakojo, kur besanti, ir Šantal nieko nelaukdama ėmė veikti. Tą ji mokėjo tiesiog puikiai.

- Supranti, negaliu viską metusi lėkti pas tave, bet kai tik atvažiuos Denas, tuoj pat jį nusiūsiu.

- Denas?

- Naujasis dantistas iš Kliftono. Jis santūrokas, tad pasistenk jį prakalbinti. Neabejoju, kad rasite daug bendra. Jei tik suteiksi jam šansą.

Jis nuobodus, taigi judu puikiai tiksite vienas kitam, suprato Džulija.

- Tiesiog sėdėk ir lauk. Tiesa, iškviesiu avarinę tarnybą.

- Nereikia, neversk Bilo važiuoti, juk penktadienio vakaras, - nors jos niekas nebesiklausė, Šantal viską puikiai suorganizavo ir jau buvo padėjusi ragelį.

Užpakalinio vaizdo veidrodėlyje Džulija stebėjo, kaip avarinis sunkvežimis pasiekė Kvilčio kalvos viršūnę, paskui, sukiodamasis vingiuota nuokalne, tai dingdavo, tai vėl pasirodydavo.

Ar kas dega? - pagalvojo ji.

Senasis Bilas įprastai nebūdavo toks greitas. Mažakalbis autoserviso savininkas puikiai simbolizavo mažo miestelio tempą. Kiek Džulija atsimena, jis visados čia gyveno. Ir jis vienintelis

Plentyje turėjo vilkiką, kurį pats ir vairuodavo.

Išskyrus tuos retus atvejus, kai į miestą grįždavo Zeinis O'Sulivanas.

Sunkvežimiui visai priartėjus, Džulijos širdis ėmė daužytis. Nusidriekęs tirštas dulkių debesis staiga apgaubė automobilį rusva skraiste, paskui pamažu nusileido. Ji girdėjo uždromų durelių dunkstelėjimą, sunkius žingsnius ir žolės gurgždėjimą. Ir štai jis jau čia, rankomis plačiai atsiremęs į automobilio stogą palinko prie praviro jos lango.

Pats Zeinis O'Sulivanas.

- Pasiutusiai gera vietelė sustoti,- tingiai pratarė sausu balsu.

Šis šiurkštus - matyt, nuo cigarečių dūmų ir viskio - balsas ją visados išmušdavo iš vėžių. Bet kad visai prarastų žadą, Džulijai dar nėra buvę. Tiesą sakant, ligi šiol jiems yra tekę kalbėtis tik telefonu. Ir štai dabar pirmą kartą ji akis į akį susitiko su nenaudėliu Kri broliu.

Dar tada, kai jie mokėsi mokykloje, pribloškianti Zeinio išvaizda ir nepakenčiamas elgesys Džuliją

taip trikdė ir baugino, kad ji vengdavo bet kokio susidūrimo su juo. Prabėgo geras dešimtmetis, o ji vis dar jautė tą patį. Šitaip arti stovintis Zeinis O'Sulivanas ją gąsdino, nors atgavusi pusiausvyrą pajuto, kad kažkas *buvo* pasikeitę. Per prigludusius marškinėlius aiškiai matėsi plati ir tvirta jo krūtinė. Saulės nublukinti švelnaus aukso ir medaus atspalvio plaukai buvo gerokai ilgesni, nei derėtų, šukuojami perbraukiant pirštais atgal nuo plačios kaktos. Veidas buvo liesesnis, žandikauliai labiau išsišovę, o raukšlelės spindėjo tarsi išgraviruotos. Jos dar pagilėjo, kai šnairuodamas jis paklausė:

- Gerai jautiesi? Atrodai truputį suglumusi.....